

**HOLLY RENEE**  
**KRÁLOVSTVÍ ZLOBY A SLIBŮ**  
UKÁZKA Z KNIHY

**EVREN**

Po těle mi přebíhalo dráždivé mravenčení, nezkrotné jako lesní požár. Každé nervové vlákno ve mně vibrovalo její energií a její přítomnost prostupovala celou mou bytostí.

Cítil jsem, jak mi jako umírající slunce plane v hrudi.

Darovala mi svou magii, vtlačila ji do mě, aniž mi dala na vybranou, a teď se mi její moc vinula pod kůži, stejně zoufalá najít svou nositelku jako já sám – jako neviditelné chapadlo marně lapající do prázdna.

Její síla ve mně běsnila, až mi pod jejím nápořem brněla kůže. Zmítala se jako šelma v kleci skučící po svobodě.

Patřila jí, a přesto jsem navzdory jejímu sžírajícímu hněvu cítil, že se stala i mou součástí. Pouto s mou družkou zůstávalo silné, byť jen skrze její magii.

Srdce mi zběsile tlouklo, poháněné vztekem, který se dral z hlubin mého nitra.

Nejenže mi vnutila svou moc, ale ochromila mě a donutila přihlížet, jak si ji odvádí můj bratr. Zatraceně, ukradl mi mou družku!

Pohledem jsem propaloval dveře, za nimiž s ní zmizel, a skřípal jsem zuby, až mě rozbolela čelist. Odnesl ji z mého království druhem magie, jaký jsem už celé roky neviděl – magie, jež se neobejde bez oběti.

Magie, proti níž se téměř nedá bojovat.

*Magie smrti.*

Vzteky mě páli v ústech jako kyselina. Tepal mi na jazyku, zuřivostí rozžhavený dobřel. Byl stejně živý jako její moc, která se mi nekontrolovatelně chvěla pod kůží.

Ale taková zlost mi nepomáhala.

Potřeboval jsem vztek, který by mi pomohl ukout plán a dovést mě k ní, ať už ji Gavril drží kdekoli, abych ji vyrval z jeho spárů.

Můj hněv však byl bezhlavý, krvelačný, a nebyl jsem si jistý, jestli ho dokážu zkrotit, nebo mě nadobro strhne do svého chřtánu.

Potřeboval jsem přemýšlet.

Nebo aspoň dýchat, zatraceně.

Couvl jsem ke zdi, ale nohy mě zradily a narazil jsem do ní zády.

Vjel jsem si rukama do vlasů a zhluboka se nadechl. Dech se mi potlačovaným vztekem jen chvěl. Potřeboval jsem přijít na to, jak ji dostat zpět.

Musel jsem ji dostat zpět.

Celé roky jsem se snažil být silný, viděl jsem a snášel tolik věcí, ale pak přišla ona a získala si nade mnou takovou moc. V její blízkosti jsem se cítil zranitelný a křehký.

Za celý život jsem nepoznal nic, co by mě dokázalo zlomit tak snadno jako ona. Měla sílu zničit mě způsoby, jaké jsem si ani neuměl představit.

Hlasy kolem mě se slily v chaotický šum, který jsem vnímal jen jako tlumenou ozvěnu. Křičely a hádaly se, ale jejich slova ke mně doléhala z dálky, jako by je někdo dusil polštářem.

Srdce mi bušilo, jako by mi chtělo prorazit hrudní koš. Musel jsem se donutit k nádechu, aby mě ten mrazivý strach zcela nepohltil.

Zoufale jsem se rozhlížel po čemkoli, čeho bych se mohl zachytit, po nějaké niti naděje, která by mě odtáhla od okraje propasti, ale všude jsem viděl jen ji – její tvář mě pronásledovala a mučila.

Přitiskl jsem svou magii potřísněnou, chvějící se ruku k hrudi a snažil se o pomalé, hluboké nádechy.

Nutil jsem se myslet na cokoli, co by mi mohlo pomoci, ale ať jsem se snažil sebevíc, pokaždé když jsem zavřel oči, stála přede mnou ona a její pohled mě úpěnlivě prosil.

Byla moje družka a já jsem ji zklamal.

Navzdory všemu se rozhodla pro mě. Zvolila si mě, i když zjistila, že jsem před lety vydal jejího otce do rukou královny Kaidy. Vnitřní pouto, jež nás pojilo, se napínalo k prasknutí bolesti z toho, že jsme od sebe odloučeni.

Měla tisíc důvodů mě zavrhnout, a přesto si mě zvolila.

Při pomyslení, že bych ji mohl nadobro ztratit, se mi hrud' sevřela ochromující bolestí.

Zatnul jsem ruce v pěst, až mi klouby zbělely, pevně jsem zavřel oči a soustředil se na všechny vjemy.

Zády jsem se tiskl k chladnému, neúprosnému kameni. Pod nohama jsem cítil hrubé, ošlapané kamenné dlaždice. Kouř z velkého krbu štiplavě páchl a pátil mě v nose, až se mi zvedal žaludek, a stácel se vzhůru, dokud nezmizel v nicotě. V ústech se mi rozlévala chuť její moci. Cítil jsem, jak mi pomalu jako hustá kapalina protéká žilami a čeká, až bude moct udeřit.

Dýchal jsem přerývaně a tlak na hrudi se stupňoval.

Pokusil jsem se soustředit na něco jiného, ale pořád jsem před očima neviděl nic než ji.

Potácel jsem se vpřed a zem se mi pod nohama rozmazávala. Srdce jsem měl až v krku, hrud' sevřenou a těžkou jako olovo.

Před očima se mi míhal pot, slzy a krev v nepředstavitelné vlně bolesti. V připomínce toho, že jsem byl pro svůj lid ochoten obětovat cokoli. Vzdát se všeho, abych je udržel v bezpečí.

A stejně to nakonec bylo k ničemu.

Ji jsem ochránit nedokázal.

Vztekl přizívoval mou vlastní magii, sílila a sílila, až mi i ona tepala pod kůží zoufalou potřebou vědět, že Adara je v bezpečí.

Stahovala mi hrud' a svírala ji, jako by mě chtěla udusit, pokud ji nepustím ven. Spojila se s tou Adařinou a obě společně, poháněné mým hněvem, mě pohlcovaly.

Adara mi dala svou moc bezhlavě, bez přemýšlení o tom, co to může způsobit.

A teď se ocitla v rukou nepřítele, zatímco její síla zůstala ve mně.

Samu sebe učinila bezmocnou a to mě přivádělo k šílenství.

Nechtěl jsem si ani představit svět, v němž by mi nepatřila, v němž bych už nikdy necítil její kůži na své a nemohl ji sevřít v náručí.

Gavril se opovážil vztáhnout na mou družku ruku a zmanipulovat ji, aby se s ním vrátila. Zabil bych vlastního bratra, abych ji dostal zpátky.

Bez váhání bych ho sprovodil ze světa.

Věděl jsem, že jeho moc vzrostla, už dřív. Pojal jsem to podezření tehdy, když jsem se vrátil do Vlího království a nechal ji v tom našem v bláhovém domnění, že ji tím ochráním. Teď mi ta představa připadala naprosto pošetilá.

Dokud bude Gavril naživu, nenajde Adara nikdy bezpečí. Proroctví předpovědělo, že zachrání naše království, ale zároveň tím zpečetilo její osud. Navždy by měla zůstat stát mezi dvěma bratry.

Představovala naši jedinou naději, zatímco my se pro ni stali zkázou.

Přesto neexistovala moc v tomto světě ani v tom příštím, která by mi zabránila ji milovat.

Kdyby to bylo v mých silách, neváhal bych ani na okamžik. Obětoval bych cokoli, jen abych jí zajistil bezpečí.

Šel bych pro ni až na konec světa. A moje království ať jde klidně k šípku.

Vykročil jsem a málem vrazil do Thalie, která stála přímo přede mnou. Vypadala stejně uštvane jako já, i když přízraky skrývající se v temných hlubinách jejích očí byly něco, čemu asi nikdy nedokážu plně porozumět.

„Jaký je plán?“ Založila si ruce na hrudi a ve tváři se jí usadil strohý výraz, jaký jsem dobře znal. Jen nepatrné chvění rtů prozrazovalo, že v ní všechno vře a kolik odvahy ji stojí tvářit se navenek klidně.

„Vyrážím do Vlího království.“

„Ale jeho magie...“ Hlas se jí třásl a její slova prosytil strach.

„Já vím,“ přikývl jsem a pohlédl přes ni na Sorina.

„Použil magii smrti, Evrene.“

„Já vím,“ zopakoval jsem tiše a při představě, co teď můj bratr s Adarou udělá, mi po zádech přeběhl mráz. Adařina magie ve mně to ucítla a neklidně zavířila.

Rozmetal bych to zatracené království na prach, kdybych musel, a její moc v mých žilách byla ochotná vrhnout se do toho se stejnou chutí jako já.

„Nemůžeme tam jen tak napochodovat a odvést si ji. Pokud Gavril ovládá takový druh magie, kdo ví, čeho všeho je schopný a co by jí mohl udělat.“

Stiskl jsem jazyk mezi zuby, až jsem ucítil pachut' krve. Měl jsem sto chutí vybuchnout a zařvat, že mě nic na světě nezastaví, jenže v hloubi duše jsem věděl, že má pravdu.

Ten parchant ovládal magii smrti – sílu, o které jsem doposud jen slýchal, ale nikdy ji neviděl na vlastní oči –, a bál jsem se, že proti ní nebudu dost silný.

„Aby získal magii smrti, musel by...“ Thalia se odmlčela a strach mezi námi by se dal krájet.

„Zabít svou vlastní družku.“ Setkal jsem se s jejím pohledem a vjel si prsty do vlasů. „Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že by kvůli svým cílům nezašel až tak daleko.“

„Ani jsem netušila, že má družku. Ty ano?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou a horečně se snažil vybavit si cokoli, co mi mohlo uniknout.

„Vždycky byli posedlí jen Adarou.“ Při té vzpomínce jsem zaskřípal zuby. „Nikdy jsem jeho ani královnu Kaidu neslyšel mluvit o nějaké jiné.“

Thalii se třáslы ruce, ale ve chvíli, kdy se k nám přiblížil Sorin, je rychle přitiskla k bokům, aby svou slabost skryla.

„To byla...“ Jeho pohled těkal z Thalie na mě a zpět, na ní se však zdržel o chvíli déle. Se sevřenou čelistí a staženým obočím na ni hleděl tak upřeně, jako by se jí snažil sdělit něco, co se nedalo vyjádřit slovy.

„Magie smrti. Víme.“

„Jak proti tomu budeme bojovat?“ Konečně od ní odtrhl pohled a ruka mu samovolně hmátla po jílci dýky u pasu. Z odhodlání v jeho očích jsem poznal, že můj přítel a kapitán je připraven vytáhnout do Vlího království bez jediného zaváhání stejně jako já.

Ale Thalia měla pravdu. Pokud budeme postupovat bez rozmyslu, napácháme víc škody než užitku. A Adaru by to mohlo stát život.

Magie smrti umožňovala přenášet se z místa na místo, a nejen to. V legendách se o ní vyprávělo jako o nekonečné moci. Pomyšlení na to, co kvůli ní obětoval, mě drtilo.

Protože magie smrti mohla přerůst v sílu, již nebylo možno porazit.

Podle legend si brala stejně tolik, kolik dávala. Tomu, kdo si troufl ji přivlastnit, propůjčovala nesmírnou moc, ale zároveň si vybírala vysokou daň.

Daň, kterou teď Gavril bude muset zaplatit.

Stal se mým nepřítelem, ale kdysi dávno to byl prostě jen můj bratr. Srdce mě při pomyšlení na minulost bolelo, protože všechny hezké vzpomínky mi zhořkly, zastřené mocichtivostí jeho matky a mého otce.

Sám se stal tím, čím teď je. Jejich dokonalým dědicem, který otráví vše, na co sáhne. Jedem, který se rozlézá po království.

Já však odmítal dopustit, aby ten jed potřísnil i Adaru.

Přestože mu do té pasti vstoupila dobrovolně. Podala mu ruku a zpečetila tak slib, který mu dala. A já tomu nezabránil. Teď to ale napravím.

Její magie se ve mně zavlínila, jako by souhlasila, a já pohlédl na oba své přátele. „Sežeňte Joraha. Sejdeme se v knihovně. Musíme se o magii smrti dozvědět všechno, co se dá. Dostaneme Adaru zpátky, ale nemůžeme vyrazit naslepo.“

Ještě jsem to ani nedomluvil a už se mi v hrudi začaly svářet emoce. Věděl jsem, že ostatní mají pravdu, a přesto jsem nechtěl jen sedět a spřádat plány, zatímco ona je s ním. Beze mě a bez své magie, která by ji chránila.

My ji ale přivedeme zpátky.